

עיני הכהן

פרשת ויקהל פקודי • 11

תורת הכהן

מחידושי רבינו על הפרשה

אור החדס הגנוז בתוך 'משכון' הגלות

המאפשרים את הכפרה על חטא העגל. **במשכון:** כאן הדברים יורדים אל המעשה הגשמי. המשכון הוא ה"צילום" של שיא החדס, ומצד שני את הגבורה של ה'משכון' והגלות.

בסיום הפרשה, אנו מוצאים את ישראל במדרגה של שלמות גמורה, עד שהשכינה שכנה בתוכם.

אמר על כך בחרדת קודש **רבינו שליט"א**, ודבריו מרעידים את מיתרי הלב: **"מי שאינו בוכה בפרשת פקודי, עדיין זקוק הוא לעבודה גדולה כדי להיקרא 'איש כשר'."**

מחזה נורא הוד מתקיים בכל שנה, כאשר רבינו שליט"א ניגש לקרוא בתורה בפרשה זו, הכל עוצרים את נשימתם. בהגיעו אל המילים החוזרות כפזמון של אהבה - **"כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה"** - קולו נחנק בדמעות שלישי. דמעות אלו הן דמעות של התפעלות עצומה: איך יתכן שילוד אשה, בשר ודם, יזכה לעשות דבר שיהיה מכוון "כאשר צוה ה'" - בדיוק גמור לרצון האינסופי!

באותם רגעים, כשהרב משתנק מרוב רגש ונאלץ להפסיק את הקריאה, נחשף הסוד הגדול: המשכון אינו רק עצים ואבנים, ואינו רק חשבונות של שמות קדושים; המשכון הוא הביטוי העילאי למסירות הנפש של יהודי לעשות נחת רוח ליוצרו. ברגע שיהודי מבטל רצונו ומקיים "כאשר צוה ה'", הוא הופך בעצמו למשכון, וכל הדינים וה'משכונות' שבעולם נמתקים והופכים לחדס צרוף.

מתחבר ל'משכון שנתמשכן' בעוונותינו? האם חורבן וגלות הם חדס?

אלא שזהו סוד ה'משכון': "שפך חמתו על עצים ואבנים". בחדסו האינסופי, בחר הבורא ליטול את הבית כמשכון בלבד - "על מנת להחזיר" - תחת אשר יכלה את חרונו בעם ישראל חלילה. נמצא שהחורבן עצמו, הכואב והמר, הוא התגלות של חדס עליון; הקדוש ברוך הוא לקח את "הזהב והכסף" של המשכון כדי להציל את "הנפשות" של ישראל. גם בתוך הגלות, האור של שם ע"ב מאיר בסתר, ומבטיח כי המשכון עוד ישוב לבעליו בבנין אריאל.

יסוד זה מואר באור יקרות גם בפרשת שלש עשרה מידות הרחמים. בכתוב נאמר: **"וַיַּעֲבֹר ה' עַל פְּנֵי וַיִּקְרָא"**. בתיבת **"וַיַּעֲבֹר"** גנוזים שני כוחות: אותיות **ע"ב** (חדס) ואותיות **ר"ו** (גבורה). והרי הדבר תמוה - כיצד בתוך הרחמים והסליחה אנו מוצאים את מנין הגבורה? והביאור הוא, שהמדות נאצלות מן ה"שמים". מהם שמים? **אש ומים**. בעולם הזה, האש והמים צוררים זה לזה, אך בשמי מרום הם נעשים שלום זה עם זה. הגבורה (אש) והחדס (מים) מתאחדים לשורש אחד של רחמים פשוטים. זהו סוד "וירד ה' בענן" - שילוב האש והמים.

ניתן לראות כאן שלש מדרגות של הופעת האחדות הזו בעולם:

בשורש העליון: שם האש והמים הם מהות אחת בלתי נפרדת.

במדות הרחמים: שם האורות מתלבשים בשמות קדושים - ע"ב ור"ו -

בפתח פרשתנו נאמר: **"אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה"**. עמדו רבותינו ז"ל במדרש על הכפילות "המשכון משכון", וגילו לנו כי רמז יש כאן למקדש שנתמשכון בשני חורבנותיו בעוונותיהם של ישראל.

למראה עין, דברים אלו מעוררים תמיהה וצער; וכי בשורה זו, המקפלת בתוכה את חורבן הבית וגלות השכינה, היא הבשורה שאנו אמורים להתבשר בה ביום הקמת המשכון? האם ביום שמחת לבו של הקדוש ברוך הוא ושל כנסת ישראל, ראוי להזכיר את ה'משכון' שילקח מעמנו ביום עברה? לכאורה, אין לך דבר המעורר תוגה עמוקה יותר מראיית בית חיינו נתון ב'מאסר' הגלות תחת עוונותינו.

אולם, כאשר צוללים אל מעמקי סוד האותיות, מתגלה פלא עצום המשנה את פני הדברים. המילה **"פְּקוּדֵי"**, שהיא שורש הפרשה כולה, נובעת משורש **פ-ק-ד**. במסורת הקבלה, שורש זה מכוון כנגד האור המזהיר ביותר בעולמות העליונים: **שם הוי"ה במילוי ע"ב** (יוד הי ויו הי).

ידוע כי **שם ע"ב** הוא מקור החדסים כולם, 'עולם חדס יבנה'. אך כאן מדובר במדרגה עליונה עוד יותר - בחינת **"ריבוע של שם ע"ב"**. כאשר לוקחים את שם ע"ב ופורטים אותו בדרך הריבוע, עולה המנין בדיוק כמנין **"פ-ק-ד"**. נמצא אפוא, שדוקא בתיבת "פקודי" גנוז שיא החדס האלוקי, אור צח שאין למעלה הימנו.

כאן מתעוררת השאלה במלוא עוזה: אם "פקודי" הוא שיא החדס, כיצד הוא

והורה הבה

פסקי הלכה מאת מרן שליט"א

שאלה:

משלוחי המנות של ימי הפורים הותרו בביתנו שפע רב: בקבוקי בירה משובחים, פסטות ומיני מאפה, שערך נאמד במאות שקלים. כעת, עם התקרב חג המצות, עומדת לפתחנו הדילמה: האם ראוי לסמוך על שטר המכירה ולגנוז את החמץ בארון סגור ומסוגר, או שמא מידת ההידור מחייבת לכלות את הכל קודם הפסח?

תשובה:

הנה הכרעת קדשו של רבינו שליט"א, כפי שהורה וחזר ושינן פעמים רבות:

רבינו שליט"א מעורר את הציבור בכל שנה ושנה בפרסום רב, כי אין לסמוך על מכירת החמץ הכללית כאשר מדובר ב"חמץ בעין". המכירה המקובלת כיום מעוררת קשיים הלכתיים לא פשוטים, ועל כן, מי שבביתו מצוי חמץ ודאי - כגון בירות, ויסקי, פסטות, ופלים וכדומה - אל לו להותירם בביתו.

ראוי לכל ירא שמים לכלות מוצרים אלו מן העולם קודם הפסח. ואם נותרו בביתו סמוך לשעת הביעור, יקיים בהם מצות "תשביתו" וישרפם באש כדת וכדין. וגם אם שווי החמץ נאמד במאות שקלים, אל יחוס עליהם; אין במעשה זה משום בל תשחית, אדרבה - זוהי מסירות נפש למצווה חביבה, וכל המוציא ממון על הידור מצוה זו, בודאי יקבל את שכרו מן השמים.

רק במקום של "הפסד מרובה" ועצום, כגון בעלי חנויות ומחסני מזון שאם יבערו את חמצם יבואו לידי משבר כלכלי קשה, הותר לסמוך על המכירה.

אך גם בזה, מזהיר רבינו שליט"א שלא להסתפק במכירה ההמונית השגרתית. לכתחילה יש לערוך מכירה אישית ומוקפדת - "אחד על אחד": בעל העסק יבוא בעצמו מול הקונה הנכרי, יקבל ממנו דמי קדימה כמעשה קנין. ימסור לו את מפתח העסק, כך שתהיה לנכרי שליטה גמורה על המקום. לאחר מכן

יבוצעו כל הקנינים הנדרשים על פי דעת רבותינו הפוסקים ללא פקפוק.

עוד אמר רבינו שליט"א בענין עוגיות היין המפורסמות [עוגיות "פפושדו"], כי ידענו גם ידענו את הפולמוס הגדול שסער סביב ענין זה, כאשר מחד גיסא עומד פסק מרן ה"ביע אומר" זיע"א המצדד להקל ב"מצה עשירה" לספרדים, ומאידך עומדים רבים מגדולי הדור והפוסקים המערערים על כשותן לפסח, וכפי שהאריך בזה בשו"ת "בנין אב".

והורה רבינו, כי אלו המקפידים ב"חומרות הפסח" ונמנעים מאכילת עוגיות אלו, וכן כל המדקדקים במצוות ונוהגים חומרות מיוחדות בימי החג, ודאי שאין להם לסמוך כלל על מכירת חמץ גמור. שכן כבר הביא הריטב"א (פסחים כא ע"א) בשם הירושלמי, שאין כח במכירה זו להועיל כאשר היא נעשית כדבר שבשגרה שנה אחר שנה. לשיטתם, כאשר המכירה הופכת למנהג קבוע וחוזר, היא מאבדת את תוקפה המשפטי והופכת להערמה שאין בה ממש, ואפילו אם יחליפו את הגוי הקונה מדי שנה - לא הועילו כלום בתיקונם.

יסוד זה, המטיל ספק במכירה שבקביעות, יתד היא התלויה בכתבי רבותינו הראשונים. **המהר"ם חלאווה** (פסחים ל ע"ב) העלה כי רק מכירה באקראי עשויה להועיל, אך לא מכירה המבוססת על קביעות גמורה. וכן פסקו ה**נימוקי יוסף** (שם ו ע"ב) בשם **רב עמרם גאון**, וה**מאירי** (שם ד"ה ובתוספתא), וסיעתם.

וכאשר נתבונן בלשון ה**רמב"ם** (פ"ד מחמץ ומצה ה"ז) ובדברי **הבית יוסף** (סי' תמח), נראה כי עיקר היתר המכירה נשען על כך שתהיה זו מכירה גמורה, ללא תנאים ומתוך גמירות דעת מוחלטת של הקונה והמוכר. אולם בימינו, בראותנו את אופי המכירה הכללית, הרי ברור לכל בר דעת שאין בלבו של הנכרי שום רצון אמיתי לקנות

את ערמות החמץ, ולא בלב ישראל למוכר בלב שלם.

ועוד יש לומר, שיתכן ומרן הבית יוסף לא ראה את דברי הראשונים הנזכרים לעיל המסתייגים ממכירה שבקביעות, ואילו היו לפניו - יתכן שהיה מחמיר בדבר.

הרוצה לעמוד על עומק דברי רבינו שליט"א והסתייגותו הנחרצת מהשאת חמץ בבית, יעיין בחיבורו המקיף של הגר"י בראנד שליט"א, בספר "ביום הראשון תשביתו". שם נתבאר בארוכה נימוקי ההלכה והבעיות הקשות של גמירות דעת במכירה המודרנית.

[יש להדגיש: לא הרי מכירת קרקעות, כגון היתר מכירה בשביעית, כהרי מכירת חמץ. בעוד שבקרקע יש שצדדו להקל בדורות קודמים בתנאים מסויימים מכח צורך השעה והפסד עצום לאומה כולה, הרי שבחמץ הפרטי של האדם - לאו מילתא דפשיטא היא כלל ועיקר. רוב ככל גדולי ישראל העירו על הפרצות במכירה זו, המטשטשת את חומרת איסור "בל יראה ובל ימצא".

ולסיום, ראוי להוסיף פן מעשי למורכבות המכירה. לעיתים, גם "רבנים" העוסקים במכירת חמץ אינם בקיאים די הצורך בתורת הקנינים הסבוכה.

אוזנינו שמעו רב מפורסם מאוד, ששמו הולך לפניו בעולם כולו, המבצע מכירה עם נכרי ומצהיר בפניו כי הוא עושה עמו "קנין סימוטא". מלבד העובדה שהרב רק קרא מן הכתב את מה שהכינו לו, נתברר כי אפילו לבטא את המילה כהוגן לא ידע, ולא הכיר את המושג ההלכתי "**סיטומתא**" (המובא במסכת בבא מציעא דף ע"ד). ואם במושגי היסוד ובשמות הקנינים נפלה שגגה, כיצד ניתן לסמוך על תוקפה ההלכתי של מכירה כזו באיסורי תורה החמורים?

על כן, שמעו ותחי נפשכם: המבקש לצאת ידי חובתו, יבער את החמץ הגמור מביתו, ויזכה להיכנס לחג הפסח בקדושה ובטהרה שאין בה שום פקפוק.

מלכות של חסד וגאולת ישראל: דברי החיזוק והברכה של רבינו שליט"א לנשיא ארה"ב

כי עלייתו לשלטון תבשר תקופה של טובה וברכה לעם היהודי בארץ ישראל.

אולם לא בתפילה בלבד הסתפק רבינו. נודע כי באותם ימים גורליים נטל על עצמו סיגופים קשים ונוראים, וצם שלושה ימים ולילות רצופים, בתפילה ותחנונים למען הצלחתו של טראמפ ונפילתה של המועמדת שמנגד, שנתפסה כמי שתמשיך את מורשת "הבהמה" (כביטוי של רבינו על הנשיא הקודם). בעיני רבינו, לא היו אלו בחירות דמוקרטיות גרידא, אלא שלב משמעותי ומכריע בתהליך הגאולה, המחייב מסירות נפש של ממש.

המיונות האמיתיות: דבקות בציון וביצירה

בשולי דבריו על המלכות ועל ארץ ישראל, השמיע רבינו שליט"א דברים נוקבים המעמידים את המושגים על דיוקם: "ישנו עיוות מושגי חמור בפי העם", אמר רבינו. "טועים הם המכנים את אלו הרחוקים מתורה בשם 'ציונים'. האמת היא הפוכה לגמרי: אנו, היהדות הנאמנה, השומרת על תורת ה' ועל קדושת הארץ - אנו הם הציונים האמיתיים! אנו אלו הכמהים באמת לציון, המתפללים לבניינה ופועלים למען השראת השכינה בתוכה. הציונות אינה לאומנות חילונית, אלא דבקות בנחלת ה' מכוחה של תורת ה'".

דבריו אלו של רבינו, מהדהדים כקריאת חיזוק לדור כולו: להכיר בחסדי ה' המופיעים דרך מלכויות העולם, להרבות בתפילה על גאולת ישראל, ולהחזיק באמונה יוקדת כי אנו צועדים לקראת היום שבו ינהרו כל הגוים אל הר בית ה', בביאת גואל צדק במהרה בימינו. אמן.

ישראל, ואתה מקדש את שם ה' בעולם, אנחנו מוסרים לך דרישת שלום, עוד בזמן שנבחרת ברכנו 'שהחיינו' בשמחה, בפרט שהלך ה'בהמה' - 'אובמה', תהיה חזק ותמשיך בדרכך, ותזכה להיות נכח במעמד הגדול של (ישעיהו פרק ב פסוק ב) "וְנִהְיֶה אֱלֹהֵינוּ כְּלֹ-הַגּוֹיִם" שנאמר בזמן מלך המשיח... מגיע לך המון חיוכים... תודה רבה..."

לאחר העברת המסר, ביאר רבינו שליט"א את עומק כוונתו. הוא הסביר כי עמידתו האיתנה של טראמפ מול צוררי ישראל באיראן אינה רק ענין פוליטי, אלא מאבק רוחני מהמעלה הראשונה. כיון שעם ישראל הוא "עם ה'", הרי שכל מי שקם להכחידם - חס ושלום - אינו אלא שונא ה', ואין לך חילול ה' גדול מזה. לפיכך, הנשיא הפועל להכניע את אויבי ישראל הללו, הרי הוא מקדש שם שמים ומסייע לגילוי מלכותו יתברך בעולם.

באשר לחשש ההלכתי של איסור "לא תחנם" - האוסר לשבח עובדי כוכבים - האיר רבינו את ההלכה באור חדש: כאשר השבח מופנה כלפי גוי הגומל חסד עם ישראל, ונועד לחזק את ידיו להוסיף ולהיטיב, הרי שהדבר מותר ואף רצוי, כפי שמוכח מדברי חז"ל והראשונים. ארה"ב הוגדרה על ידי גדולי הדורות כ"מלכות של חסד", ורבינו ראה בטרמפ את השליח הנאמן להוציא חסד זה מן הכח אל הפועל.

טראמפ כמלך כודש המזרחי

חתנו של רבינו, הגאון רבי רפאל קוק שליט"א, חשף טפח נוסף מהנהגתו הפלאית של חמיו. כבר חודשים ארוכים לפני הבחירות, חזה רבינו ברוח קדשו כי "טראמפ הוא בבחינת המלך כורש, אשר נתן רשות לבנות את בית המקדש השני". הוא צפה

בטבריה עיר הקודש, בחדר ספון וצנוע שקירותיו ספוגים בתפילות ובדמעות, יושב עמודא דצלותא, רבינו שליט"א. יומם ולילה אינו פוסק פומיה מגירסא, שקוע בשרעפי קודש ובעומק רזי פרד"ס התורה. גם בעתות חולשה גדולה, כאשר הגוף כואב והיסורים מתרבים, ממשיך רבינו במסירות נפש עילאית לכתוב את חידושי המופלאים ולשאת על כתפיו הצנומות את משא הדור כולו. פעולותיו, הנסתרות מעין כל חי, בוקעות רקיעים ומכוונות לטובת עם ישראל בכל מקום שהם.

השגחה פרטית וקשר עם מלכות של חסד

מעשה שהיה לפני כחודשיים, כאשר נכנס אל הקודש פנימה הרב ... שליט"א, המכהן ברבנות בארצות הברית. הרב סיפר לרבינו כי במסגרת תפקידו הוא זוכה ללמוד בחברותא קבועה עם מר ג'ארד קושנר הי"ו, חתנו של נשיא ארצות הברית, דונלד טראמפ. בירת כבוד שאל הרב אם חפץ רבינו להעביר מסר כלשהו, ברכה או דברי חיזוק, אל האיש העומד בראש המעצמה הגדולה בעולם, הניצבת בצומת דרכים גורלית עבור העם היהודי.

רבינו שליט"א, על אף שקולו היה צרוד מחמת חולשתו והדיבור קשה עליו, ננער ברוח עוז. הוא חש כי זוהי שעת רצון להשמיע דברים שיש בהם כדי להשפיע על מהלכי הגאולה. בחרדת קודש הכתיב לתלמידו את דבריו אל הנשיא:

"ידיד בית ישראל - הנשיא טראמפ, אתה עושה הרבה למען עם ישראל, והבורא עולם יתן לך בחזרה דברים טובים כמוך. אתה זהב אתה מיוחד. בדרך כלל לא משבחים, אבל אתה עושה למען עם

נגיש הכהן ודבר

סוד המסכה והסרת ה"תחפושת" של ימי השנה

ביטולו של רבינו: פעם אחת, עם צאת השבת, בעת שפשט מרן את המגבעת המהודרת התואמת לגלימתו הצבעונית, פנה אל הנוכחים ואמר בבת שחוק מלאה ענוה: "עכשיו הגיע הזמן להוריד את התחפושת... זוהי התחפושת שלי".

רבינו שליט"א נוהג לומר לבאים בשעריו בביטול גמור: "מה ראיתם ביי? מדוע נמשכתם אחרי? הלא איש פשוט אני, וכל תקותי היא אך ורק לזכות להיות יהודי כשר באמת. אם נמשכתם אחרי הפרחים המעטרים את בגדי, הרי שרק החיצוניות משכה אתכם, ובאופן שכזה - כאשר העין תלויה בחיצוניות - קשה להמשיך ברכה אמיתית". כאומר: אל תביטו במלבוש המפואר, אלא חפשו את הלב הנשבר והנדכא המסתתר תחתיו.

בשולי הדברים, ראוי לציין פנינה של אמונה מבית מדרשו של רבינו. כאשר ניגש יהודי וביקש ברכה, כרך רבינו שליט"א את ישועתו בשרשרת של מושגי אמונה עמוקים:

"בזכות בתו של גדליה שנקראת 'אמונה', ובזכות 'סדר זרעים' שעליו אמרו חז"ל שנקרא 'אמונה' [כמובא במסכת שבת (לא ע"א): 'אמונת - זה סדר זרעים'], ובזכות ספרו של רבינו שר התורה ה'דרך אמונה' - בזכות כל אלו תזכו לחיים, כולכם היום!".

דברים אלו מהדהדים בנו את המסר העמוק: כאשר מסירים את התחפושות, את הגינונים ואת החיצוניות, נשאר ה"אמונה" הצרופה. היא הדרך, היא החיים, והיא הכלי האמיתי לכל הברכות כולן.

יהי רצון שנזכה להסיר את מסכות השווא, ולעבוד את ה' באמת ובפנים מאירות.

כי כל המציאות הגלויה לא היתה אלא "תחפושת" להשגחה העליונה, שבקעה מתוך האפלה לאור גדול ולנס פלאי.

המסכות של כל השנה

במבטו הבוחן והנוקב של רבינו שליט"א, הוא מעורר אותנו לראות מעבר ללבוש. בפורים אנו רואים את הצעירים והמבוגרים מתחפשים לדמויות הוד - זה עוטה על עצמו את דמותו של מרן ה"סטייפלר" זיע"א, וזה לובש את גלימת ה"ראשון לציון" מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א.

אולם, מזהיר רבינו, הכל יודעים שזוהי רק תחפושת חיצונית. רצונותיו הפנימיים של האדם ותקון מידותיו אינם יכולים להשתנות על ידי מעטה חיצוני בעלמא. עיקר העבודה המוטלת עלינו, וביחוד ברגע שבו מסתיים החג, היא "עבודת הפנים".

עלינו להפנים את קדושת התורה אל תוך כלי הלב, ולהיות טרודים בתיקון המחשבות והכונות הנסתרות. הלבוש הוא רק סימן ורמז, אך המציאות האמיתית נמדדת במהותו הפנימית של היהודי, במקום שאין בו מסכות ואין בו תחפושות.

"זו התחפושת שלי": ענוות קודשו של רבינו שליט"א

הנהגה מפורסמת היא אצל רבינו שליט"א, ללבוש בגדים מעוטרים וצבעוניים לכבוד שבתות ומועדים. יש בזה טעמים עמוקים על פי תורת הנסתר, ביחוד בשלילת הצבע השחור [כנודע], אך מעל לכל עומד ענין כבוד השבת והדר הימים הטובים במלבושים נאים ומכובדים המשרים אוריה של מלכות.

והנה, מעשה המלמד על עומק

עם דמדומי חג הפורים, כאשר קולות המצהלה שוככים והמסכות מונחות בקרן זוית, נותרת השאלה המהדהדת: מהו עומק עניינו של מנהג ישראל קדושים לשנות את מראם ביום זה?

ביאור נפלא ומתוק מדבש השמיענו בזה מרן ה"חתם סופר" זיע"א. ידוע כי מצות היום בפורים נסובה סביב ריבוי "מתנות לאביונים", והרי שיא מעלת הצדקה והידורה הוא כאשר הנותן והמקבל אינם מכירים זה את זה - בבחינת "מתן בסתר".

כדי לאפשר לעשיר להעניק בעין יפה ובנפש חפצה מבלי שידע העני מי הוא המטיב עמו, ומבלי שיחוש העני בושה אל מול מטיבו, נהגו הנותנים להסתתר תחת מעטה של תחפושת.

נמצא אפוא, שהתחפושת בפורים אינה אלא כלי שרת לטהרת הלב ולביטול הישות, למען קיום מצות בוראנו בתכלית השלמות והענוה.

מגילת אסתר: הנס המסתורי במעמקי ההסתר

רבינו שליט"א הוסיף וצלל אל עמקי המגילה, וגילה כי סוד ה"תחפושת" שזור בה כחוט השני. דמותה של אסתר המלכה היא המופת העילאי להסתרה קדושה: "אין אֶסְתֵּר מְגֵדֶת אֶת עַמָּהּ וְאֶת מוֹלְדֹתָהּ". היא שוהה בארמון המלך כשהיא עוטה על עצמה מסכה של נכריה, ושיאה של התחפושת מגיע בעת שהיא מזמינה את אחשוורוש והמן הרשע לסעודתה.

למראית עין של העולם כולו, נדמה היה כי חלילה נטשה אסתר את צור מחצבתה והתחברה אל הרע המוחלט; אך בתוך תוכו של ההסתר, תחת מעטה ה"בגידה" כביכול, נרקמה הישועה הגדולה. בפורים נתברר

נתרם לזכות ולבריאות הגוף והנפש של שרה אפרת בת רחל שתזכה לרוב שפע וברכה. בהוקרה, כל הילדים

החומר בעלון הוא מהמאגר התורני 'עץ חיים' הנכתב על ידי הרה"ג יקותיאל אוהב ציון שליט"א וסודר על ידי מכון "עיני כהן" בראשות חתנא דבי נשיאה רבי רפאל קוק שליט"א. ניתן להצטרף לרשימת תפוצה ותגובות למערכת בכתובת מייל: ahravkuk@gmail.com ניתן להאזין לשיעורים וחיזוקים מתורת רבינו שליט"א בקו 'מתוק מדבש' 0772638638 ומארה"ב: 15189881342